

lede ilde, og de staa aldeles retsløse her i Landet, uden noget som helst Sted, hvor de kunne finde deres Ret og finde nogen Støtte, naar de lide ilde. Under disse Forhold er det gentagne Gange sket, at disse Udlændinge have søgt ind til Byen for at finde Støtte og ere tyede til Pressen, og denne har da givet Oplysninger om Forholdene og taget sig af deres Sag og meget ofte støttet dem med Penge, givet dem Kost og Logis i nogen Tid, ja, endogsaa hjulpet dem ud af Landet, naar de ikke havde anden Udvej. Dette Forhold hører heller ikke ind under Privatlivets Fred. Dette Forhold, hvor en større Omverden ser, hvorledes disse Folk lide og blive behandlere ilde, medens de ere ret værgeløse, maa, forekommer det mig, Pressen have den Opgave at paatale, og det er efter min Opfattelse aldeles urigtigt, at Importøren af disse Folk ved et Forbud kan standse Kritiken og forhindre Pressen i at paatale Forhold, som absolut bør paatales.

Det forekommer mig derfor, at disse Sager burde undtages fra de almindelige Forbudsparagraffer i dette Lovforslag, at Bestræbelsen burde rettes paa, paa dette Omraade at gengive Pressen den Frihed, som det absolut har været Meningen, den skulde have.

Et andet Spørgsmaal, som ogsaa har trængt sig frem i den senere Tid — jeg har haft med adskillige af den Slags Sager at gøre — er saadanne Tilfælde, hvor Embedsmænd blive undergivne Kritik i Pressen, hvor deres Embedsførelse er af den Art, at Offentligheden gennem Pressen tager sig af den og fremfører en Kritik af den. Det sker da meget ofte, at der fra en Embedsmands Side bliver anlagt Sag mod vedkommende Blad, og man har en Følelse af, at Sagen er dikteret af Embedsmandens Overordnede, som have sagt til ham: Der er sagt dette eller hint om Dig, vær saa venlig at rense Dig ved Proces. Og en saadan Embedsmand faar da sin fri Proces. Jeg har set adskillige Tilfælde, hvor Resultatet af dette er blevet den mest aabenbare Uretfærdighed. Embedsmanden med den Autoritet, han som Embedsmand har, og med den fri Proces, han har, staar overfor en ubemidlet, et fattigt Menneske, f. Eks. overfor en Tjenestepige. Kommer han til at staa overfor de store Blade, som have nogle Midler, saa gaar det jo endda, men kommer han til at staa overfor et Menneske, som kun har liden Modstandskraft i pekuniær Henseende, vil Resultatet i

Regelen blive det, at den fattige bliver dømt, og Embedsmanden faar sin Frifindelse. Jeg erindrere et saadant Tilfælde, hvor en Tjenestepige blev dømt, men hvor det nogle Aar efter, da stærkere økonomisk situerede Folk toge fat paa Sagen, viste sig, at det var Embedsmanden, der havde forbrudt sig temmelig haardt. Jeg vilde gerne henstille, om man kunde komme dertil, at disse Sager, saavel som de Sager, jeg før omtalte, kunde blive behandlere som Nævningesager. Der vilde være nogen Betyggelse for de anklagede, naar de saaledes kunde faa deres Medborgere til at dømme med i slige Sager.

Medens man gennemgaaende har tilstræbt Offentlighed paa de fleste Punkter, har man dog i nogle enkelte Tilfælde udelukket Offentligheden fra Retsplejen. I nogle Tilfælde kan der være Grund dertil, jeg skal nævne f. Eks. Sædelighedssager eller Sager, hvor der kunde være Grund til at frygte, at Offentligheden vilde bringe et andet Resultat frem end det, der her tilstræbes. Til disse Tilfælde har jeg intet at sige. Men der er en Bestemmelse i § 894, som jeg kunde ønske at omtale, navnlig fordi den omfatter en uhyre Masse Tilfælde, og fordi det saa godt som altid, kan man sige, er ubemidlede Folk, det her gaar ud over. Jeg sigter til det Tilfælde, hvor Politimesteren kan lade en Sag afgøre i Mindelighed, naar Sagen ikke skønnes at kunne medføre højere Straf end Bøde af ikke over 40 Kr., i Regelen ganske underordnede Overtrædelser af Politivedtægten eller lignende. Man kan nu have en skrap Politimester eller en mindre skrap Politimester, enten en Politimester, som synes at finde en Tilfredsstillelse i at paatale saa mange smaa Overgreb som muligt og idømme saa mange Mulkter som muligt, eller en Politimester, som ser mere folkeligt paa den Ting, og som saa vidt muligt søger at undgaa at komme ind paa uødvendig Paatale af disse Smaating. Men om end det kun drejer sig om Bøder paa ikke over 40 Kr., saa er det dog Bøder, der mange Gange falde haardt, hvor de falde, fordi de ofte ramme meget ubemidlede Folk. Forholdet er jo her dette, at Politimesteren og den Mand, der har overtraadt Politivedtægten eller begaaet en anden lille Smaasynd, staa alene overfor hinanden. Her er Stillingen ikke lige. Politimesteren vil som Regel ifølge sin Embedsmagt, som Følge af sin Persons Tryk, og som Følge af, at den Mand, der staar overfor ham, i Almindelighed er skyldbevidst, kunne faa sin